

kommunale Skat af faste Ejendomme paa Frederiksberg efter Portioner, saaledes at hver 6,000 Kr. Grundtakst, Grund- og Ejendomsværdi, svarer en Portion, hvis Størrelse afhænger af det Udskrivningsbeløb, som Kommunen til enhver Tid har Brug for. Størrelsen var i 70-erne og 80-erne 13—14 Kr., altsaa omtrent $2\frac{1}{2}$ p. m. af Værdien, i 90-erne naaede den 20 Kr., og derefter er den i dette Aarhundrede steget hastigt, saaledes at den nu er 34 Kr. eller som omtalt godt 5 p. m. Det er en Fordobling i Tiden fra Begyndelsen af 80'erne til nu. Men selvfølgelig er dette ingenlunde et enestaaende Fænomen. Det hedder i Bemærkningerne, at Stigningen i det sidste Tiaar har været „hurtig og stærk“. Men der sidder rundt om i de øvrige Købstæder mange Skatteydere efter Formue og Lejlighed, som har haft rig Lejlighed til at erfare, at ogsaa for dem har Stigningen i Kommuneskatter i det sidste Tiaar været baade hurtig og stærk.

For Frederiksberg Kommunes Vedkommende er Grundtakstligningen og Ligningen paa Formue og Lejlighed langt de største Indtægtsposter, det er de to Lastdyr, som i væsentlig Grad maa trække Læsset. De indbragte i 1905—06 henholdsvis 910,000 og 763,000 Kr., i 1908—09 1,084,000 og 982,000 Kr., nu i 1909—10 1,091,000 og 1,111,000 Kr. Lovforslaget gaar nu ud paa, at den ene af disse to Hovedskatter paa Frederiksberg fikseres, at der altsaa for dens Vedkommende sættes en Bom for videre Stigning. I Stedet for Portioner pr. 6,000 Kr., hvis Størrelse fastsættes efter Kommunens Fornødenheder, sættes nu en Promilleafgift til den Størrelse, Portionen har nu, og denne Afgift forbliver derefter fast og vokser ikke.

Den højtærede Indenrigsminister udtalte ved Forelæggelsen, at „Grundejerne paa Frederiksberg har ret naturligt været ængstelige for denne Stigning, der i de senere Aar har vist sig at være saa betydelig, og meget har ønsket, at der maatte blive foretaget en Fiksering af det Beløb, der kan paalignes de faste Ejendomme“. Dette Motiv vilde nu i og for sig ingenlunde være afgørende eller tilstrækkelig overbevisende. At de paagældende Grundejere er ængstelige for den stadige Stigning i deres Afgifter til Kommunen, er rimeligt, men den samme Ængstelse nærer sikkert mangfoldige andre Skatteydere Landet over med Hensyn til Stigningen af deres kommunale Skat, Skatten efter Formue og Lejlighed; og naar de Skatteydere, hvem dette Lovforslag angaar, meget ønsker en Fiksering af Skatten,

saaledes at denne nu ikke kan gaa højere til Vejrs end til det Punkt, hvortil den nu er naaet — naturligvis fraset, hvad en Værdiforøgelse af deres Ejendomme senere vil kunne medføre —, saa er det et Ønske, der sikkert deles af mange andre Skatteydere. Mangfoldige Skatteydere efter Formue og Lejlighed vilde ogsaa ønske, at Skatteprocenten nu kunde fikseres og ikke blev højere, end hvad den er naaet til i Aar, saaledes at deres Skat fremtidig kun vilde stige i Følge med deres forøgede Indtægt. Men det er et Ønske, som naturligvis hører til de ret uopfyldelige. Dette Motiv: Frederiksbergs Grundejeres Ængstelse synes mig saaledes ikke at kunne være overbevisende, og jeg ser ikke, at det vil kunne nægtes, at dette, at deres Ønske her i nogen Grad imødekommes, betyder en Omflytning af Skattebyrden fra dem til Skatteyderne efter Formue og Lejlighed. Det kan jo ikke være andet end, at fortsættes Stigningen i de kommunale Udgifter paa Frederiksberg — og Sandsynligheden er vel herfor —, saa maa den ene Part, det ene Lastdyr fremtidig bære ikke blot sin egen Stigning, men ogsaa den, der efter den tidligere Ordning vilde være faldet paa den anden Part. Behandlede vi derfor ved dette Lovforslag et almindeligere, mere eller mindre landsomfattende, Forhold, vilde der efter mit Skøn være Grund til adskillige Betænkeligheder med Hensyn til denne Skattefiksering. Men som jeg allerede har berørt, stiller Sagen sig en Del anderledes derved, at det i det foreliggende Tilfælde drejer sig om en enkelt bestemt Kommune, hvis Kommunalbestyrelse har ønsket denne Ændring. Rigsdagen staar altsaa nærmest i samme Forhold som et Amtsråd overfor et Sogneraads Indstilling om Fordeling af Skatterne mellem fast Ejendom og Formue og Lejlighed. Man vil derfor ogsaa ganske naturligt sige, at det er Kommunens egen Bestyrelse, der, alle Forhold tagne i Betragtning, har vedtaget denne Ændring, der kun berører selve Kommunen og kun de Skatteydere, der har deres Repræsentanter i den paagældende Kommunalbestyrelse, og fra dette Synspunkt vil jeg derfor kunne anbefale Tiltrædelsen af den ønskede Skattefiksering for faste Ejendomme i Frederiksberg Kommune.

I ren skatteteknisk Henseende vil Lovforslaget naturligvis betyde en Forbedring af det bestaaende. Det vil være langt mere rationelt, at den omhandlede Promilleafgift fremtidig beregnes efter Ejendommens Vurdering til Ejendomsskyld i Stedet for den nuværende Ordning, hvor